

Humanitat.

Eudald CARBONELL

Com deia un dels primers antropòlegs socials, amb l'emergència dels humans entrem en el que és la història. Efectivament, Engels és el primer a advertir que la consciència adquirida per l'evolució d'un primat ens converteix en subjecte de la història. Ara bé, els humans formem part de tot un procés la base del qual és la biodiversitat. A partir d'aquí, la nostra singularitat ens ha anat apartant de la naturalesa i els seus processos, de manera que la nostra inadaptació ens ha permès la construcció d'una nova realitat. És en aquest sentit, en el de la construcció i la crítica al nostre procés d'adaptació, que hem d'entendre i fer funcionar les nostres societats; per entendre qui som, hem de fer un esforç de coneixement teòric i de desenrotllament pràctic. D'aquesta manera, podrem entendre i construir estratègies que s'ajustin a les necessitats d'espècie.

En uns moments de dubte vital com els que estem passant ara, les grans preguntes dels presocràtics grecs deixen de ser especulatives i es socialitzen. En uns moments on el propi desenvolupament de la nostra espècie ens ha projectat cap a unes dimensions de transformació que mai havíem gaudit, ha arribat l'hora de generar la crítica de les ideologies que encara no han pogut fer la síntesi amb els propis mecanismes de l'evolució biològica.

L'esforç de fusió entre la teoria de l'evolució plantejada per Darwin i la crítica de la història com a mecanisme per intervenir en la construcció històrica, ens pot donar formes d'actuació consistents per avançar en processos de transformació que ens permetin arribar més aviat a la humanització del planeta sense que les conseqüències d'aquest procés siguin irreversibles.

La praxi social d'una humanitat que ha de practicar cada vegada més l'intel·lectual col·lectiu, i per tant el compromís de l'espècie, són estratègies que poden donar resultats espectaculars. L'educació de la nostra espècie, la formació de consciències que vegin en l'actitud crítica la forma d'avançar ens poden ajudar a desterrar comportaments primats atàvics, que ara per ara estan condicionant les nostres societats de mamífers socials.

Reforçar l'anàlisi de la nostra naturalesa en la perspectiva de produir la síntesi entre evolució biològica i comportament cultural –bàsicament el

tècnic- pot millorar els nostres comportaments en aquests moments anacrònics. El procés d'humanització depèn de nosaltres en la mesura que hem anat generant la consciència d'espècie; possiblement l'*Homo sapiens* sigui la primera espècie de la humanitat que pugui sobreposar-se al *continuum* de l'evolució i, en paraules de Benjamin, trencar el *continuum* de la història. La lluita quotidiana perquè això no es limiti a ser un desig és la forma correcta d'actuar dels que ens sentim espècie però volem sentir-nos més humans, dels que lluitem per una societat més solidària, dels que pensem que pensar és el millor que podem fer, dels que assegurem que no hi ha una forma més solidària de ser solidari que és el ser responsable de la nostra evolució.

Comencem a pensar per nosaltres mateixos, deixem de ser gregaris, sortim al carrer i defensem el que pensem; aquesta és la forma de demostrar que la consciència d'espècie sorgeix de la crítica a la nostra necessitat de fer-nos més humans. Oblidem els idealismes i introduïm-nos en la visió objectiva de la nostra història. L'evolució i la crítica social.

PUBLICAT AL DIARI "EL MUNDO", (Ed. CATALUNYA); 30 de MARÇ de 2003